

ΟΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΔΙΔΑΧΕΣ ΤΗΣ ΣΚΟΠΙΑΣ

της κ. Άννας Μπουρδάκου,
μέλους του Δ.Σ. της Π.Ε.Γ.

Από την «Σκοπιά» της 15-8-08
(για έσωτερική χρήση).

**«Ο Ιεχωβά δεν θα εγκαταλείψει
τους οσίους του».**

«Σκοπιά» 15-8-08, σελ. 6: «Οι αποστάτες και οι επιρροές τους, απειλούν τον λαό του Θεού σήμερα. Μερικοί κυβερνώντες έχουν αποπειραθεί να θεσπίσουν την δική τους μορφή επίσημης θρησκείας, πιέζοντας τους υπηκόους τους να συμμορφωθούν. Ο κλήρος του Χριστιανικού κόσμου και άλλοι αυθάδεις άνθρωποι έχουν προσπαθήσει να οικειοποιηθούν το ρόλο του πνευματικού ιερατείου. Ωστόσο μόνο μεταξύ των αληθινών Χριστιανών βρίσκουμε γνησίους χρισμένους οι οποίοι αποτελούν "βασιλικό ιερατείο"- 1 Πέτρον, 2, 9, Αποκ. 14, 1-5».

«Όπως οι πιστοί Λευίτες το δέκατο αιώνα Π. Κ. Χ. έτσι και οι όσιοι του Θεού σήμερα δεν εξαπατώνται από αποστατικές ιδέες. Οι Χρισμένοι και οι Χριστιανοί σύντροφοί τους αποφεύγουν και απορρίπτουν

αμέσως τις αποστατικές ιδέες». «Με καρδιά γεμάτη ευγνωμοσύνη, μένουμε κοντά στον "πιστό και φρόνιμο δούλο" τον οποίον ο Κύριός του διόρισε υπεύθυνο στο υπηρετικό προσωπικό του για να τους δίνει τροφή στον κατάλληλο καιρό. Ο Χριστός έχει διορίσει αυτόν τον δούλο "υπεύθυνο σε όλα τα υπάρχοντά του". (Ματθ. 24, 45-47). Επομένως ακόμα και αν εμείς ως άτομα δεν κατανοούμε πλήρως κάποια άποψη που διακρατεί η τάξη του δούλου, αυτό δεν είναι λόγος να απορρίψουμε την συγκεκριμένη άποψη ή να επιστρέψουμε στον κόσμο του Σατανά. Αντίθετα, η οσιότητα θα μας υποκινήσει να ενεργήσουμε ταπεινά και να περιμένουμε να διευκρινίσει ο Ιεχωβά τα ζητήματα».

«Όπως διαβάζουμε, οι «Σκοπιές» για έσωτερική χρήση των «Μ. τ. Ί» χρησιμοποιούν την επανάληψη -φυσικά υπερτονισμένη-, με στόχο την πλήρη εξάρτηση των όπαδων, από τους «άγιους» της οργάνωσης. Δεν είναι κάτι τό καινούριο αυτό. Όπως πολλές φορές έχει λεχθεί, αλλά ειδικά μετά τα γεγονότα τά σχετικά μέ

αναφέρεται- και πάλι θά δικαιούνται κάποιον να απαλλάσσονται. Ίδου ποιά είναι η παγίδα. Πιέζουν όρισμένοι, είτε μέσω του Συνηγόρου του Πολίτη είτε μέσω κάποιων κομματικών ανακοινώσεων είτε μέσω κάποιων άρθρων, να χάσει τό μάθημα τόν όρθόδοξο χαρακτήρα του, να πέσουμε στην παγίδα και να πούμε «έ, να τό κάνουμε θρησκευολογικό, όποτε έτσι όλοι θά είναι μέσα στην τάξη και δέν θά απαλλάσσεται κανείς». Καί τότε θά βγούν και θά πούν «άφου τό κάνουμε θρησκευολογικό και πά-

λι πρέπει κάποιον να απαλλάσσονται έφόσον μιλάτε για Θεό, κάποιον είναι άθεοι, θά απαλλάσσονται». Δηλαδή τό πρόβλημα είναι ότι κάποιον θέλουν να διαλύσουν πρώτα τό μάθημα από πλευράς ουσίας, να τό απο-ορθοδοξοποιήσουν, να τό αποχριστιανοποιήσουν και μετά να τό χτυπήσουν άκόμη περισσότερο και να πούν πάλι δέν είμαστε εύχαριστημένοι, πάλι κάποιον θά απαλλάσσονται, όποτε θά καταλήξει τελικά τό μάθημα να αίωρείται στόν άέρα.

(Συνέχεια στό έπόμενο).

τήν πτώση ὀρισμένων χρισμένων, πού προκάλεσε καί τό ἄνοιγμα τῆς θύρας γιά τόν οὐρανό -ὥστε νά εἰσέρχεται καί νά ἐξέρχεται ὅποιος ἐπιθυμεῖ-, τό κύρος τοῦ «δούλου» βάλλεται κατά πολύ. Στήν προσπάθεια τοῦ «δούλου» νά συσπειρῶσει τούς ὄπαδούς, γιά μιᾶ ἀκόμη φορά, ἀνήκει καί ὁ ἀποπροσανατολισμός ἀπό τό θέμα τῆς ἀναξιοπιστίας του καί ἡ ἀναφορά στους ὑποτιθέμενους ἐχθρούς του. Γιά ὅλα ἔχουν τήν εὐθύνη, ὅπως διαβάσαμε, οἱ ἀποστάτες, ὅσοι δηλαδή ἔχουν γλυτώσει ἀπό τά δίκτυα τῆς «Σκοπιᾶς».

Συνεχίζει μέ τούς κυβερνῶντες, τόν κλήρο, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νά οἰκειοποιηθεῖ τόν ρόλο τοῦ πνευματικοῦ ἱερατείου, «αὐτό πού πιστεύει ὅτι ἀνήκει δικαιοματικά στους χρισμένους».

Προσκολλημένοι λοιπόν οἱ ὄπαδοί στον «πιστό καί φρόνιμο δούλο», μέ ὀσιότητα, ὀφείλουν νά μὴν ἐγείρουν ἀντιρρήσεις. Κι ἐάν μιᾶ ἀποψη τοῦ «δούλου» δέν γίνεται κατανοητή, θά πρέπει νά περιμένουν ταπεινά τόν Ἰεχωβά νά διευκρινίσει τά ζητήματα. Ἐτσι παραμένουν μακριά ἀπό τόν Σατανᾶ.

Θλιβερό τό κατάντημα αὐτῶν τῶν ἀδελφῶν μας, πού ἡ ἐλευθερία τους διαρκῶς περιορίζεται ὅλο καί περισσότερο καί ὁ κλοιός τῆς ὑποδούλωσής τους σφίγγει γύρω ἀπό κάτι στήν οὐσία ἀνύπαρκτο.

Σελ. 19. «Οἱ χρισμένοι Χριστιανοί, οἱ οποίοι εἶναι “πρεσβευτές που ἀναπληρῶνουν τόν Χριστό” ἐκδηλώνουν ἀξιοπρέπεια (2 Κορ. 5, 20), τα “ἀλλὰ πρόβατα” που τους υποστηρίζουν με ὀσιότητα, εἶναι ἀξιοπρεπεῖς ἐντεταλμένοι ἐκπρόσωποι τῆς Μεσσιανικῆς Βασιλείας».

Ἡ ὑποβολή στήν συνείδηση τῶν ὄπαδῶν συνεχίζεται «οἱ χρισμένοι εἶναι πρεσβευτές πού ἀναπληρῶνουν τόν Χριστό». Ποιοί εἶναι αὐτοί οἱ πρεσβευτές τοῦ Χριστοῦ καί σέ τί τόν ἀναπληρῶνουν; Μήπως γνωρίζουν καί οἱ ἴδιοι; Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ Ἀλήθεια ἡ ὁποία δέν ἀλλάζει ποτέ. Τά πρό-

σωπα πού κατά διαστήματα ἀπαρτίζουν τόν «πιστό καί φρόνιμο δούλο» γνωρίζουν τί θά πεῖ ἀλήθεια; Πῶς νά ξέρουν ἀφοῦ ποτέ δέν τήν ἐξέφρασαν; Ἐκδηλώνουν ὅμως ἀξιοπρέπεια, ὅπως ἰσχυρίζονται, καί μεταδίδουν αὐτήν τήν ἀξιοπρέπεια στά ἄλλα πρόβατα πού ἐκπροσωποῦν τήν Μεσσιανική Βασιλεία ἡ ὁποία ἐκπροσωπεῖται ἀπό τούς χρισμένους. Αἰνίγμα! Ὁ Θεός ἄς φωτίσει τούς ἀδελφούς μας.

Σελ. 28, «Κολ. Δ: 46 γιατί δέν ἀποτελεῖ ἡ ἐπιστολή πρὸς τους Λαοδικεῖς τμήμα τῆς Γραφῆς; Αὐτό μπορεῖ νά συμβαίνει ἐπειδή ἡ ἐπιστολή δέν περιέχει πληροφορίες που χρειαζόμαστε **σήμερα**¹. Ἡ ἴσως ὁ λόγος εἶναι ὅτι ἐπαναλάμβανε σημεῖα τα ὁποία υπήρχαν σε ἄλλες κανονικές ἐπιστολές».

Διαβάζοντας τό παραπάνω κείμενο παρατηροῦμε ὅτι ἡ αὐθαιρεσία τοῦ «δούλου» δέν ἔχει φραγμό, δέν ὑπολογίζει κανέναν. Τῶρα κρίνει τήν ἀλήθεια τῆς ἁγίας Γραφῆς, μὴ φοβούμενος οὔτε τόν Θεό. Γράφει τίς κακοδοξίες του παραποιεῖ τό γράμμα καί τό πνεῦμα τῆς ἁγίας Γραφῆς καί παρουσιάζεται σάν ἀναπληρωτής τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, χωρίς νά ἀναλογίζεται ὅτι γιά πολλοστή φορά πιστοποιεῖ τήν ἀναξιοπιστία του. Ἀσφαλῶς δέν τόν ἐνδιαφέρει. Παραθέτει τό ἐδάφιο Κολ. Δ, 16, ὅπου ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει: ἐδάφιο 15. «Ἀσπασθήτε τούς ἐν Λαοδικεία ἀδελφούς, καί τόν Νυμφᾶν καί τήν κατ' οἶκον αὐτοῦ Ἐκκλησίαν. 16, Καί ἀφοῦ ἀναγνωσθῆ μεταξύ σας ἡ ἐπιστολή, κάμετε νά ἀναγνωσθῆ καί ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Λαοδικέων καί τήν ἐκ Λαοδικείας νά ἀναγνῶσητε καί ἐσεῖς».

Ἐδῶ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό συγκεκριμένο ἐδάφιο, ὄχι μόνο μιλάει γιά τήν πρὸς Λαοδικεῖς ἐπιστολή, ἀλλά τούς συνιστᾶ νά τήν διαβάσουν στήν ἐκκλησία τους. Στήν συνέχεια ἡ ἔταιρία ἀρνεῖται τήν κανονικότητα τῆς ἐπιστολῆς σέ

1. Οἱ ὑπογραμμίσεις, δικές μας.

σύγκριση με τις άλλες. Γιατί; Απαντά ο «δούλος»: επειδή η επιστολή δεν περιέχει πληροφορίες που χρειαζόμαστε σήμερα! Άλλος ένας ρόλος του «δούλου». Αναλαμβάνει να ξεχωρίσει τακτοποιώντας την αγία Γραφή σε επίκαιρα και σε πεπαλαιωμένα θέματα. Σ' όλη αυτή την άσεβη – χαρακτηρισμός, λίαν επίεικός- ενέργειά του ο «δούλος» ξεχνά ότι ο Κ. Ρώσσελ, του οποίου παρουσιάζεται ως διάδοχος, έθεωρείτο ως ο «άγγελος της Λαοδικείας», όπως αναφέρεται στο «Τετελεσμένο Μυστήριο» (έκδοσης 1918, σελ. 64) και όπως είναι γραμμένο και στον τάφο του.

Τελικά, εκτός των άλλων, δεν σέβεται ούτε και την προσωπική του ιστορία ο «δούλος» και γι' αυτό τον λόγο είναι που φοβάται περισσότερο. Φυσικά, όλα αυτά κάπου αποσκοπούν. Ο καιρός θα δείξει.

Σελ. 29. «Θυμάστε;». «Εκτιμήσατε την ανάγνωση των προσφάτων τευχών της «Σκοπιάς»; Δείτε αν μπορείτε να απαντήσετε στις επόμενες ερωτήσεις:

Σε ποιες επιτροπές υπηρετούν τα μέλη του Κυβερνήσαντος Σώματος; Επιτροπή Συντονιστών, Επιτροπή Προσωπικού, Επιτροπή Εκδόσεων, Επιτροπή Υπηρεσίας, Επιτροπή Διδασκαλίας, Επιτροπή Συγγραφής. - σελ. 29».

Αυτή είναι στην πραγματικότητα η «τροφή του δούλου» την οποία οφείλουν να πάρουν οι όπαδοί για να τραφούν πνευματικά.

Σελ. 30-31. «ΟΙ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΙ ΠΑΡΟΜΟΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΑΚΡΙΔΕΣ». «Στις 8 Μαρτίου 2008 προσκεκλημένοι από 30 και πλέον χώρες παρακολούθησαν μαζί με την οικογένεια Μπέθελ την αποφοίτηση της 124ης τάξης της Σχολής Γαλαάδ. Παρόντες 6.411. Εισηγητής του προγράμματος ο Στίβεν Λετ από το Κυβερνήσαν Σώμα εκφώνησε την εναρκτήρια ομιλία με θέμα: "Προχωρήστε Μαζί με τις Συμβολικές Ακρίδες του Ιεχωβά". Τα εδάφια Αποκάλυψη 9' 14 παρομοιάζουν την μικρή

ομάδα των χρισμένων Χριστιανών που ανέκαμψαν από την πνευματική αδράνεια το 1919, με σμήνος ακρίδων το οποίο έλαβε ξαφνικά δράση. Στους σπουδαστές έγινε η υπενθύμιση ότι ως μέλη "των άλλων προβάτων" έχουν ενωθεί με το συμβολικό σμήνος ακρίδων Ιωαν. 10' 16».

Οι «ιεραπόστολοι» της εταιρίας, δηλαδή –κατ' αυτούς- του Θεού, παρομοιάζονται κατά τον «δούλο», με τις ακρίδες της Αποκαλύψεως, του έδαφίου Θ' 4. Σάλπισε ο πέμπτος άγγελος και βγήκαν από την άβυσσο, που θεωρείται τόπος κατοικίας των δαιμόνων, ακρίδες σαν καπνός λόγω του μεγάλου πλήθους των, με σκοπό να βασανίσουν τους ανθρώπους. Φυσικά δεν πρόκειται για τις γνωστές ακρίδες που βλάπτουν τα σπαρτά, τα δέντρα και γενικότερα την βλάστηση, αλλά για τέρατα που έχουν εξουσία να δράσουν για πέντε μήνες. Άξιοσημείωτο, ότι έχουν βασιλιά και αρχηγό τους τον Αβαδδών (Απολλύων στην Έλληνική), δηλαδή, τον πονηρό άγγελο. Τό συμπέρασμα; Δεν μπορεί κανείς να αφαιρέσει τό δικαίωμα του «δούλου» να παρουσιάσει τους απεσταλμένους του όπως ακριβώς είναι. Οί πιστοί Χριστιανοί είναι έτοιμοι για κάθε δοκιμασία πάντοτε και στά χρόνια του Αντιχρίστου, να υπομένουν, με την δύναμη του Θεού, περιμένοντας τον Σωτήρα Κύριο Ιησού Χριστό.

«Σκοπιά», 15-9-08, σελ. 9: «Πνευματική προστασία». «Αν συμβαδίζουμε με την κατεύθυνση που παρέχει η τάξη του δούλου μέσω των Γραφικών εντύπων καθώς και στις συναθροίσεις και τις συνελεύσεις, θα τρεφόμεστε με πνευματική "τροφή στον κατάλληλο καιρό" (Ματθ. 24' 45). Αυτές οι προμήθειες μας προστατεύουν πνευματικά και μας βοηθούν να μείνουμε κοντά στον Θεό (Ιακ. 4' 8)».

Μία ακόμη επανάληψη για την προσκόλληση των όπαδών στην κυριαρχία του «δούλου». Τώρα κατά πόσον ή «τρο-

φή» αὐτή βοηθάει στήν «πνευματικότητα» τῶν ὀπαδῶν νά μείνουν κοντά στόν Θεό, αὐτό ἐξαρτᾶται ἀπό ποιόν θεό ἐννοεῖ ὁ «δούλος». Τόν δικό του ἢ τόν Θεό τῆς ἁγίας Γραφῆς, τόν Θεό τῶν Χριστιανῶν;

Σελ. 29. «Ο Λόγος του Ιεχωβά Είναι Ζωντανός. Κύρια Σημεία ἀπό τις ἐπιστολές πρὸς τους Θεσσαλονικεῖς καὶ πρὸς Τιμόθεο»

«Απαντήσεις σε Γραφικά Ἐρωτήματα».
Α' Θεσ. 5' 23: Τι ἐννοοῦσε ὁ Παῦλος ὅταν προσευχήθηκε "νά διαφυλαχθῶν το πνεῦμα καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα σας;".

Ὁ Παῦλος ἀναφερόταν στο πνεῦμα ἴσθην ψυχὴ καὶ στο σῶμα τῆς σύνθετης Χριστιανικῆς ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελοῦνταν ἀπὸ χρισμένους με τὸ πνεῦμα Χριστιανούς στη Θεσσαλονίκη. Ἀντὶ νά προσευχηθεῖ ἀπλῶς νά διαφυλαχθεῖ ἡ ἐκκλησία, προσευχήθηκε νά διαφυλαχθεῖ τὸ "πνεῦμα" τῆς, δηλαδή ἡ διανοητικὴ τῆς διάθεση. Προσευχήθηκε ἐπίσης νά διαφυλαχθεῖ ἡ ψυχὴ τῆς, δηλαδή ἡ ζωὴ τῆς ἢ ἀλλιῶς ἡ ὑπαρξὴ τῆς, καθὼς καὶ τὸ "σῶμα" τῆς, τὸ σύνθετο σῶμα τῶν χρισμένων Χριστιανῶν. (1 Κορ. 12' 12, 13). Ἐπομένως ἡ προσευχὴ τοῦ Παύλου τονίζει τὸ ζῶντο του ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν Ἐκκλησία».

Ἡ ἀπάντηση τῆς ἐταιρίας στό συγκεκριμένο ἐρώτημα εἶναι ἔντεχνα δοσμένη ὥστε νά πείθει τοὺς ὀπαδούς τῆς. Φυσικὰ ἀλλάζοντας τελείως τὸ νόημα, πού περιέχει ἡ ἐπιστολή. Ἀπευθύνεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος, κατὰ τόν δούλο, στό σύνθετο σῶμα τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας τῶν χρισμένων, προσευχόμενος γιὰ τὸ «πνεῦμα» ἐννοεῖ τὴν διανοητικὴ διάθεση, λέγοντας «ψυχὴ» ἀναφέρεται στὴ ζωὴ τῆς ἐκκλησίας καὶ τὸ σῶμα τῆς τοὺς χρισμένους Χριστιανούς. Ἄρα ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει τὸ ζῶντο του ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν ἐκκλησία σάν ὁλόκληρη. Ὅμως ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει στοὺς χριστιανούς Θεσσαλονικεῖς νουθετώντας τους, ἀπὸ τὸ ἐδάφιο Ε' 16-18, «Πάντοτε χαίρετε. Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε κατὰ πάντα

εὐχαριστεῖτε, διότι τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐσᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. 19'. Τὸ πνεῦμα μὴ σβήνετε... 21'. Πάντα δοκιμάζετε, τὸ καλὸν κρατεῖτε. 22'. Ἀπὸ παντός εἶδους κακοῦ ἀπέχεσθε. 23'. Αὐτὸς δὲ ὁ Θεός εἶθε νά σᾶς ἀγιάσει ὁλοκλήρως καὶ νά διατηρηθῇ ὁλοκλήρον τὸ πνεῦμα σας καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ». Τοὺς συνιστᾷ ἐργήγορη καὶ ἐτοιμασία γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοὺς ζητᾷ ἐπίσης νά προσεύχονται καὶ γιὰ ἐκείνους, νά διαβαστεῖ ἡ ἐπιστολὴ εἰς ὅλους καὶ νά ἀνταλλάξουν ἀσπασμὸ μεταξύ τους με φίλημα ἅγιο. Εἶναι συγκινητικὸς ὁ λόγος, δείχνοντας με τρυφερότητα τὴν εὐθύνη τοῦ στοργικοῦ πνευματικοῦ πατέρα γιὰ τὰ παιδιὰ του.

Σελ. 31. «Α Τιμ. 3', 16, Ποῖο εἶναι τὸ ἱερὸ μυστικὸ τῆς θεοσεβούς ἀφοσίωσης; Το ἀν εἶναι ἐφικτὴ γιὰ τους ἀνθρώπους ἢ ὄχι ἡ τέλεια ὑπακοή στην κυριαρχία τοῦ Ιεχωβά, ἀποτελοῦσε μυστικὸ ἐπὶ αἰῶνες. Ὁ Ἰησοῦς ἔδωσε τὴν ἀπάντηση διακρατώντας τέλεια ἀκεραιότητα στον Θεό μέχρι τὸ θάνατό του».

Τὴν ἀπάντηση τῆς «Σκοπιᾶς» ὅσον ἀφορᾷ τὴν Α' Τιμ. Γ' 16, εἶναι ἀπαραίτητο νά τὴν συγκρίνουμε με τὴν παράθεση τοῦ ἐδαφίου ὅπως μᾶς τὸ δίνει ἡ ἁγία Γραφή, ὥστε νά δοῦμε ἐάν ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα. Α' Τιμ. Γ' 16: «καὶ ἀναντιρρητῶς τὸ μυστήριον τῆς εὐσεβείας εἶναι μέγα· ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ἐφάνη εἰς ἀγγέλους ἐκηρύχθη εἰς τὰ ἔθνη, ἐπιστεύθη εἰς τὸν κόσμον, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ».

Κατ' ἀρχὴν, δέν πρόκειται γιὰ μυστικὸ, ἀλλὰ γιὰ μυστήριον. Φυσικὰ ὁ «δούλος» γνωρίζει τὴν διαφορὰ, ἀκόμη τὰ μικρὰ παιδιὰ ξεχωρίζουν τὸ μυστικὸ, κάτι τὸ ὁποῖον δέν κυκλοφορεῖ εὐρέως ἀλλὰ φυλάγεται, ἀπὸ τὸ μυστήριον, κάτι ἀνεξήγητο καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὸν λόγο αὐτόν ἡ ἁγία Γραφή τὸ ὀνομάζει μέγα μυστήριον τῆς εὐσεβείας.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΗΛΙΟΥΓΕΝΝΑ Ή ΜΙΘΡΟΥΓΕΝΝΑ;

του κ. Λάμπρου Σκόντζου, Θεολόγου-Καθηγητού.

Η μεγάλη έορτή τῶν Χριστουγέννων ἀποτελεῖ γιά σύμπασα τή Χριστιανοσύνη τήν εὐφρόσυνη ἀνάμνηση τοῦ πιό ἐλπιδοφόρου γεγονότος τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας. Διότι ἡ Ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ Λόγου ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι τό κέντρο ὅλων των ἱστορικῶν ἐξελίξεων. Ὑπῆρξε ἡ ἀπαρχή τῆς πιό μεγάλης ἐπανάστασης ὅλων των ἐποχῶν, καθότι ἔμελλε ὁ Θεᾶνθρωπος Λυτρωτής νά ἀλλάξει τήν πορεία τοῦ κόσμου, νά ἀνασύρει τόν πεσόντα ἄνθρωπο ἀπό τά ζοφῶδη σκότη τῆς ἀπατηλῆς πλάνης καί νά τόν ὀδηγήσει στό ἀνέσπερο θεϊκό φῶς τῆς ἀλήθειας. Αὐτό τό φῶς φτάνει ὡς τά μύχια τῆς ψυχῆς μας. Μᾶς φωτίζει καί μᾶς γεμίζει μέ ἄφατη χαρά, διότι μᾶς δίνει τή βεβαιότητα ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι στήν πορεία τῆς ζωῆς μας ἀλλά μαζί μας συμπορεύεται ὁ «Ἐμμανουήλ ὃ ἐστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» (Ματθ.1, 23). Γι' αὐτό ὁ ἱερός ὕμνογράφος τῶν Χριστουγέννων προτρέπει: «Εὐφραίνεσθε δίκαιοι, οὐρανοὶ ἀγαλλιᾶσθε, σκιρτήσατε τά ὄρη Χριστοῦ γεννηθέντος» (1ο τροπάριο τῶν αἰνῶν).

Υπάρχει ὅμως καί ἡ θλιβερή ἐξαίρεση. Κάποιοι, ὄχι μόνο δέ χαίρονται ἀπό τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Θεοῦ, ἀλλά λυποῦνται, ὀδύρονται καί καταριοῦνται τό γεγο-

νός τῆς Θείας Γεννήσεως, θεωρώντας τόν ἐρχομό τοῦ Θεοῦ στόν κόσμο ὡς τό χειρότερο κακό γιά τήν ἀνθρωπότητα. Πρόκειται γιά κάποια σύγχρονα κατάλοιπα τοῦ λεγομένου «εὐρωπαϊκοῦ διαφωτισμοῦ», ὁ ὁποῖος, ὅπως εἶναι γνωστό, μέ κομπασμό ὑποσχέθηκε στήν ἀνθρωπότητα «σωτηρία» χωρίς Θεό, φέροντας δυστυχῶς τά ἀντίθετα ἀποτελέσματα, σκοταδισμό, μίσος, αἷμα, ἀδυσώπητη ἀντιπαλότητα καί πάνω ἀπ' ὅλα δύο παγκοσμίους πολέμους στή γηραιά ἡπειρο μέ περισσότερα ἀπό 100.000.000 νεκρούς. Μόνο πού αὐτά τά «διαφωτιστικά» κατάλοιπα ἔχουν τό «θεό» τους, μᾶλλον τοὺς «θεοὺς» τους, καί θέλουν νά μᾶς σώσουν μέ ἐκείνους. Ὀμιλοῦμε γιά τοὺς ἀπανταχοῦ τῆς γῆς λάτρεις τῶν ἀρχαίων ξεχασμένων παγανιστικῶν «θεῶν», τοὺς νεοπαγανιστές, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἓνα μεγάλο στόχο, νά ἐκθρονίσουν τόν Ἀληθινό Θεό καί νά ἐνθρονίσουν στή θέση του τοὺς ἀνύπαρκτους «θεοὺς» τῆς προχριστιανικῆς εἰδωλολατρίας.

Γνωρίζουν οἱ ἴδιοι πολύ καλά πῶς ἡ ἀρχή τοῦ τέλους τῶν ψεύτικων παγανιστικῶν «θεῶν» ὑπῆρξε ἡ εἴσοδος στόν κόσμο τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ Ἀληθινοῦ Θεοῦ. Αὐτό βεβαιώνει ἡ ἱστορική ἀλήθεια καί δέν ἐπιδέχεται καμιά ἀμφισβήτηση. Γι' αὐτό καί

Ποιό εἶναι αὐτό; Ἡ ἀγία Γραφή μᾶς τό διευκρινίζει, ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί...

Τό ὅτι ἡ «τέλεια ὑπακοή στήν κυριαρχία τοῦ Ἰεχωβᾶ ἀποτελοῦσε ἓνα μυστικό ἐπί αἰῶνες», κατά τοὺς ἰσχυρισμούς τῆς ἐταιρίας, εἶναι τελειῶς ξένο, ἐκτός ἀγίας Γραφῆς, παραπλανητικό, μέ ἀπῶτερο σκοπό τόν γνωστό τῆς «Σκοπιᾶς» στόχο:

ἀφ' ἑνός νά πλήξει τήν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρουσιάζοντας Τον σάν ἓνα ὑπάκουο ἄνθρωπο, πού διακράτησε ἀκεραιότητα καί ἀφ' ἑτέρου νά κατοχυρῶσει τά περί παγκοσμίου κυριαρχίας τοῦ Ἰεχωβᾶ, δηλαδή τό ὄνειρο τοῦ «δούλου», τήν δική του κυριαρχία μέσῳ τῆς ὑπακοῆς τῶν ὀπαδῶν στίς ἐντολές του.